

Arrest

nr. 244 313 van 17 november 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2017 dient de verzoekende partij, van Tunesische nationaliteit, een aanvraag om duurzaam verblijf in België in.

Op 2 oktober 2017 wordt de verzoekende partij automatisch een recht op verblijf toegekend.

Op 13 december 2019 wordt de verzoekende partij op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd haar recht op verblijf te beëindigen.

Op 31 maart 2020, met kennisgeving op 8 april 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer,

naam : G. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : 26.04.1986

geboorteplaats: Tunis

nationaliteit : Tunesië

Alias : H.B. (...) (...) (1986)-Tunesië/ G.A. (...) (...) (1986)-Tunesië/ H.N. (...) (...) (1986)/ A.N.H. (...) (...) (1986)-Tunesië/ N.H. (...) (...) (1986)-Algerije/ N.H. A. (...) (26.06.1986) - Tunesië

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen :

Het eerste administratief spoor van uw aanwezigheid op het grondgebied dateert van 01.01.2007 toen u door de politie van Gent werd gecontroleerd. U verklaarde H.B. (...) te heten, geboren te zijn op 26.06.1986 en de Tunesische nationaliteit te hebben. Er werd een proces verbaal (GE (...) /07) opgesteld omwille van opzettelijke slagen en verwondingen en er werd u een "Bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten" betekend.

Op 02.02.2007 werd u opnieuw door de politie van Gent gecontroleerd. U beweerde toen N.H.A. (...) te heten, geboren op (...) .1986 en van Tunesische nationaliteit te zijn. Er werd een proces verbaal (GE (...) /07) opgesteld en er werd u een "Bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten" betekend.

Op 24.02.2007 werd u opnieuw door de politie van Gent gecontroleerd naar aanleiding van een winkeldiefstal. U zei H.N. (...) te heten, geboren te zijn op (...) .1986 en de Tunesische nationaliteit te hebben. Aangezien u zeer recentelijk een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen, kon u beschikken zonder meer.

Op 12.09.2008 trad u in het huwelijk met mevrouw D.B.E.V. (...).

Op 14.11.2009 diende u een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" (bijlage 19ter) in op basis van uw huwelijk. U werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 14.04.2009.

Sinds 13.05.2009 bent u in het bezit gesteld van een F kaart die meermaals verlengd werd.

Op 28.09.2010 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent omwille van verkrachting op meerderjarige, met vrijheidsberoving en als mededader.

Op 14.10.2010 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven door de kamer van inbeschuldigingstelling en werd u in vrijheid gesteld uit de gevangenis.

Op 06.11.2012 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden met 12 maanden uitstel voor een periode van 5 jaar en ontzetting uit de rechten conform artikel 31 eerst lid van het SWB voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting gepleegd op een persoon die daar niet In toestemt, de daad is opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk Is gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer; aan iemand te hebben gevangen gehouden. Deze feiten pleegde u op 28.09.2010.

Op 02.04.2013 meldde u zich aan bij de gevangenis van Gent omwille van uw veroordeling van 06.11.2012. U werd dezelfde dag in strafonderbreking gesteld in afwachting van elektronisch toezicht.

Op 18.04.2013 werd u onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 27.05.2013 werd u een waarschuwing betekend dat u gevaar liep liet land uitgezet te worden indien u zich vanaf de dag van betekening van deze waarschuwing opnieuw schuldig zou maken aan een inbreuk op de openbare orde.

Op 01.07.2013 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 09.03.2017 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw D.B. (...), overgeschreven in de registers op 10.04.2017 te Gent.

Op 28.04.2017 diende u een "Aanvraag om duurzaam verblijf (Bijlage 22) In te Gent.

Op 02.10.2017 werd u, daar uw aanvraag niet binnen de voorziene termijn van 5 maanden behandeld werd, automatisch een duurzaam verblijf toegekend en werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 11.10.2017 werd u in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Op 21.04.2019 werd u aangehouden en op 22.04.2019 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent omwille van verkrachting op een meerderjarige.

Op 17.12.2019 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden waarvan 17 maanden met probatiewaardstelling voor een periode van 5 Jaar, In staat van wettelijke herhaling en ontzetting uit de rechten conform artikel 31 eerste lid van het SWB voor een termijn van 7 Jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt, de daad is opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk is gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Dit feit pleegde u op 21.04.2019.

De door u gepleegde feiten zijn bijzonder laagwaardig. U heeft zich tot tweemaal toe met geweld vergrepen aan vrouwen. U heeft hen, zonder hun toestemming, seksuele daden opgedrongen.

Op 28.09.2010 kwam u op café een studente tegen die u nog kende van een vorig cafébezoek. U verliet het café samen met uw neef en met de jonge vrouw en u reed met hen naar een andere locatie. Daar heeft u zich met geweld opgedrongen aan haar en heeft u haar gedwongen om u oraal te bevredigen. Toen ze trachtte weg te lopen heeft u haar samen met uw kompaan achterna gelopen, vastgegrepen en in de auto gesleurd. Uiteindelijk kon het slachtoffer wegvlugten nadat u met de auto tot stilstand kwam omdat u ergens tegenaan reed. Zij heeft vervolgens in paniek een hysterische oproep gedaan aan de dienst 100/112 waarbij ze uitdrukkelijk om hulp vroeg. De hulpdiensten getuigen In het vonnis van 29.06.2011 (overgenomen door het Hof van Beroep zoals blijkt uit het arrest van 06.11.2012) dat het slachtoffer "Daarbij zou ze gesnikt en geweend hebben en zou ze zeer onverstanebaar hysterisch geroepen hebben. Zij lijkt aanvankelijk helemaal van de kaart en daarna lijkt ze helemaal versuft en tegen zichzelf te praten. " Ook politiebeambten van de PZ Gent merkten op dat het slachtoffer, "volledig overstuurd en buiten haar zinnen" was.

Op 21.04.2019 was uw slachtoffer een 23 Jarig meisje. Op de dansvloer van een café, waar u dicht bij het slachtoffer stond te dansen, heeft u haar met de vingers vaginaal gepenetreerd. Zij reageerde ontzettend geschokt en met tranen In de ogen duwde ze u weg. De veiligheidsmensen van het café werden aangesproken en de politie werd erbij gehaald. U werd ter plaatse gearresteerd en verhoord.

De feiten die u pleegde zijn bijzonder ernstig en getuigen van een perverse ingesteldheid. U heeft misbruik gemaakt van de kwetsbaarheid van jonge vrouwen door hen met geweld seksuele handelingen op te dringen. Dat de slachtoffers hier niet mee instemden was voor u van geen belang.

De rechtbank tilde zwaar aan het grensoverschrijdende gedrag dat u stelde. In het vonnis van 31.07.2019 waartegen u In beroep ging, omschrijft de rechter zijn appreciatie van de feiten als volgt (overgenomen door het Hof van Beroep zoals blijkt uit het arrest d.d. 17.12.2019) : "De bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig. De beklaagde (u) heeft zich onttremd door alcohol- en xtc-gebruik, opgedrongen aan een hem onbekende jongedame In een dancing door haar hardhandig en onverhoeds met de vingers vaginaal te penetreren, terwijl zij nietsvermoedend aan het dansen was. Zijn gedrag, dat er slechts op belust was zijn eigen lusten te bevredigen ten koste van andermans levensgeluk, getuigt van een verregaand gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medemens. De negatieve Impact op het veiligheidsgevoel en de seksuele integriteit van het slachtoffer, een nog jonge vrouw, mag bij dit alles geenszins worden onderschat. "

Deze opgedrongen seksuele handelingen hebben traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffers. Zij waren na de feiten totaal in paniek, geschokt, overstuurd en ontredderd. Ook nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Dergelijke immorele feiten getuigen van een totaal gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor vrouwen. U heeft deze vrouwen behandeld als het verlengstuk van uw seksuele lusten. Het veiligheidsgevoel en de seksuele integriteit van deze jonge vrouwen heeft u negatief belast.

Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op een zeer primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid.

In het vonnis van 31.07.2019 is de rechtbank (overgenomen door het Hof van Beroep zoals blijkt uit het arrest d.d. 17.12.2019) " bijzonder verontrust door de handelingen en de persoonlijkheid van de beklaagde [u], zoals die blijkt uit de beoordelingselementen van het strafdossier. Zijn ontkennende houding ter terechtzitting, zijn totaal gebrek aan schuldinzicht betreffende de zeer ernstige feiten van verkrachting en gevangenhouding van het slachtoffer waarvoor hij reeds definitief veroordeeld werd en derhalve een juridische waarheid betreft, het feit dat er sprake is van recidive en de bevindingen van de gerechtsdeskundige, getuigen van een uitgesproken maatschappelijke gevaarlijke ingesteldheid. Het voorgaande geldt des te meer nu de beklaagde, als recidiverende plegger van een ernstig seksueel delict, kampt met een ernstige onderliggende problematiek, waaraan evenwel, gelet op zijn totaal gebrek aan foutinzicht op geen enkel manier onder justitieel toezicht kan gewerkt worden. "

In hetzelfde vonnis wordt melding gemaakt van een tweede slachtoffer dat, in tegenstelling tot uw slachtoffer, de moed ontbrak om aangifte te doen waardoor noch het slachtoffer, noch de dader konden geïdentificeerd worden.

Uit het arrest van het hof van beroep van 17.12.2019 blijkt : "Uit de stukken van het strafdossier en de debatten op de terechtzitting van het Hof op 10.12.2019 is gebleken dat de beklaagde [u] ook bij de huidige feiten is overgegaan tot het plegen van misdrijven wanneer hij onder invloed was van alcohol en /of drugs. Het Hof is van oordeel dat - met het oog op de bescherming van de maatschappij en de sociale re-integratie van de beklaagde - het aangewezen voorkomt om deze beklaagde gedurende een geruime tijd onder justitiële controle te plaatsen. Aan deze beklaagde wordt dienvolgens voor wat een gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf betreft uitstel van tenuitvoerlegging verleend, mits het naleven van de probatievoorwaarden zoals bepaald in het dictum van onderhavig arrest. "

De opgelegde probatievoorwaarden zijn o.a. het zich onthouden van alcohol en drugsgebruik en, indien dit noodzakelijk wordt geacht, u laten begeleiden/behandelen door een gespecialiseerd centrum/geneesheer

Daar u moeite heeft om uw verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten te erkennen is er een kans dat u eveneens uw verslavingsprobleem ontkent. In deze omstandigheden ligt herval op de loer. Er liggen thans geen bewijzen voor dat u enige vorm van therapie volgt noch dat uw alcohol en drugsprobleem onder controle zou zijn.

Bovendien heeft een eerdere veroordeling en een waarschuwing, dewelke u met veel misbaar in ontvangst nam (erg onvriendelijk en arrogant volgens de gemeenteteambtenaar), u er niet van weerhouden om opnieuw de grenzen van wat seksueel toelaatbaar is te overschrijden.

Het recidivegevaar is bijgevolg niet uitgesloten en er moet rekening mee gehouden worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van uw misdrijf zijn verwoestend voor uw slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt eveneens benadrukt door de verschillende veroordelingen voor de Politie rechtbank. Zo bent u 3 maal veroordeeld voor dronkenschap achter het stuur en 2 maal voor vluchtmisdrijf. Bovendien was de wagen waarmee u reed technisch niet goedgekeurd. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. U slaat niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw roekeloos rijgedrag en de veiligheid van de andere weggebruikers.

De feiten die u pleegde zijn pervers en getuigen van een flagrant gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen. De rechter oordeelde in het vonnis van 29.06.2011 (overgenomen door het Hof van Beroep d.d. 06.11.2012) dat " dergelijk gedrag niet kan getolereerd worden in een geciviliseerde beschaving". U bent er niet in geslaagd om sommige geldende waarden en normen en rechtsregels van het gastland te integreren. Respect voor vrouwen in al zijn aspecten is in onze samenleving een basiswaarde. Seksueel geweld en intimidatie zijn onaanvaardbaar. U bent een recidiverende seksuele delinquent wiens gedrag een gevaar betekent voor de maatschappij en voor jonge zelfstandige vrouwen in het bijzonder. De maatschappij dient beschermd te worden tegen mensen zoals u. Uw gedrag getuigt van een gevaarlijke en immorele ingesteldheid en vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. Op 13.12.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u (overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet) de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. In de vragenlijst die u Invalde op 13.12.2019 verklaarde u dat u Arabisch, Nederlands en Frans kan lezen en/of schrijven en dat u ook les volgt om Nederlands en Frans te schrijven; dat u sinds 2006 in België bent; dat u in het bezit bent van een Tunesisch paspoort en een Belgische F+ kaart; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar Tunesië; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...) te 9000 Gent en dat u bij uw vrijlating bij uw broer te Drongen terecht kan; dat u gescheiden bent van D.B.E. (...); dat u twee broers heeft, G.H. (...) (...).1992), die in Verviers woont en drie kinderen heeft en G.O. (...) die in Drongen woont, gehuwd is met H.E. (...) en twee dochters heeft; dat u in België een minderjarige dochter heeft, G.Y.A. (...) ((...).2014), dat u nog steeds een goed contact heeft met haar en dat uw ex-vrouw een brief geschreven heeft als bewijs hiervan; dat u geen duurzame relatie heeft in Tunesië en dat u er nooit getrouwd bent geweest; dat u uit een grote familie komt die allen in Tunesië wonen met uitzondering van twee broers die in België wonen en een zus die in Frankrijk woont; dat u geen minderjarige kinderen heeft in het land van herkomst of een ander land dan België; dat u Nederlandse lessen gevolgd heeft en het volledige integratietraject in Gent; dat u steeds gewerkt heeft in België van zodra u uw verblijfsdocumenten had, van 2008-2009 interim werk, van juni 2010 tot augustus 2017 als kok in de Blaarmeersen, van september 2017 tot april 2019 in restaurant G. (...) te Gent, uw werkgever in restaurant G. (...) bevestigt dat u bij uw vrijlating daar opnieuw aan de slag kunt; dat u in Tunesië een diploma als lasser heeft en dat u 1,5 jaar in die sector gewerkt heeft; dat u nooit

veroordeeld bent geweest in een ander land dan België; dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u graag werkt, omdat u goede contacten heeft met uw familie, omdat uw dochter hier verblijft en zij voor u alles betekent, u leeft naar elke bezoek van haar toe.

Uw advocaat stuurde volgende documenten op : een brief van uw ex-partner d.d. 11.09.2019 waarin ze verklaart dat uw dochter, voor uw arrestatie, op regelmatige basis graag bij u op bezoek kwam van vrijdag na school tot zondagmiddag en dat jullie contact steeds goed verliep, een brief van uw vorige werkgever d.d. 12.08.2019 waarin hij verklaart dat u zeker opnieuw bij hem mag werken, een inburgeringsattest op d.d. 31.03.2009, een huurovereenkomst d.d. 14.02.2019 van uw studio in de Boerderijstraat 50c te Gent, een brief van uw broer G.O. (...) waarin hij bevestigt u te zullen opvangen wanneer u de gevangenis verlaat, uw inschrijving d.d. 22.11.2019 voor de cursus Nederlands schrijven bij het Centrum voor Basiseducatie, een overzicht van uw tewerkstellingen van december 2008 tot 2019. In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen In toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf In het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele Integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U bent ruim 9 jaar gehuwd geweest met mevrouw D.B.E.V. (...) (geboren op (...).1987, van Belgische nationaliteit). Op (...).2017 zijn jullie uit de echt gescheiden. Uit jullie relatie werd een dochter geboren, met name G.Y.A. (...) (geboren op (...).2014, van Belgische nationaliteit). Thans heeft u geen duurzame relatie.

Uw ex-partner getuigt in een brief toegevoegd aan het hoorrecht dat uw dochter, voor uw arrestatie, wekelijks bij u op bezoek kwam van vrijdag na de school tot zondagmiddag en dat het contact tussen jullie steeds goed verliep. Uw dochter komt, begeleid door uw ex-partner, van tijd tot tijd bij u op bezoek In de gevangenis. Deze bezoeken zijn voor u zeer belangrijk benadrukt u in de vragenlijst hoorrecht. U specificeert echter niet hoe u invulling geeft of heeft gegeven aan uw vaderschap. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van het kind en of u meebeslist over haar opvoeding.

Sinds begin 2017 woont u niet meer samen met uw dochter en zag u haar slechts van vrijdag na school tot zondagmiddag. Sinds u op 22.04.2019 in de gevangenis opgesloten werd, bezoekt zij u hoogstens 2 maal per maand. In de maanden mei 2019, juni 2019, juli 2019 en november 2019 kwam zij helemaal niet op bezoek. In september 2019 en januari 2020 kwam zij slechts één keer op bezoek. Uw dochter is bijgevolg reeds gewend aan uw afwezigheid. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende Impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel beslaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Bovendien heeft zij de Belgische nationaliteit en kan zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij zou u, al dan niet onder begeleiding van haar moeder of een andere volwassene, tijdens schoolvakanties kunnen komen bezoeken in Tunesië of een andere plaats waar u zou verblijven.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind In principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing In de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevlc/Denemarken, § 40 (niet- ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Het feit dat u vader van een dochter was, heeft u er niet van weerhouden om 2 vrouwen te verkrachten en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kind, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw dochter, die verblijfsrecht heeft in België, moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen seksueel grensoverschrijdend gedrag.

U heeft nog 2 broers die in België wonen, G.H. (...) (geboren op (...).1992 te Tunis van Tunesische nationaliteit, F kaart geldig tot 23.10.2022) en G.O. (...) (geboren op (...).1981 te Tunis van Belgische nationaliteit sinds 29.01.2008). Ze zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Sommigen van hen bezoeken u in de gevangenis. Daarnaast heeft u ook een zus In Frankrijk. In dit verband wordt opgemerkt dat daar waar de gezinsbond tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt

verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers en zussen. Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw broers of tussen u en uw zus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van deze broers of met uw zus, worden niet aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat uw broers, hun partners en kinderen op het grondgebied verblijven, dat uw broer bereid is om u op te vangen bij uw vrijlating en dat u een zus in Frankrijk heeft. Uit het gegeven dat u bij uw broer kan gaan wonen kan geen band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw broer worden afgeleid die anders is dan de gewone affectieve banden. Bovendien heeft u voor uw detentie steeds voor uzelf kunnen instaan. U had een inkomen en een woonst. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen u, uw beide broers en uw zus in Frankrijk is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De contacten met uw familie kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw broers op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van uw leven in Tunesië of elders. Het is niet geweten wat de situatie van uw zus is in Frankrijk. Ze kan met u contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, indien ze u niet zou kunnen bezoeken in Tunesië.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een Inmenging vormt in uw privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat u sinds 2006 in België bent, U zou ongeveer twee jaar in illegaal verblijf geweest zijn alvorens te huwen met een Belgische onderdaan. Tijdens uw illegaal verblijf gebruikte u minstens 3 andere identiteiten. Onder deze verschillende identiteiten werden 3 processen verbaal opgesteld omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, winkeldiefstal en illegaal verblijf.

Door uw langdurig verblijf heeft u bepaalde banden met België opgebouwd, u heeft hier vrienden en kennissen en uw sociale leven speelt zich hier af. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt Immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken daar waar u verblijft.

Rekening houdend met het gegeven dat u pas op 20-jarige leeftijd uw land van herkomst verliet, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band meer zou hebben met dit land dan uw nationaliteit. U bent er opgegroeid, u heeft er ongetwijfeld enige scholing gekregen, u heeft er gewerkt als lasser, u heeft familie aldaar en u spreekt de taal, het Arabisch. U verklaarde een grote familie te hebben. Alle familieleden, met uitzondering van 2 broers en 1 zus, wonen in Tunesië. U beschikt bijgevolg over een sociaal vangnet dat u kan helpen bij het heropbouwen van uw leven aldaar. Mocht dit niet tot de mogelijkheden behoren dan wordt u op 34 -jarige leeftijd verondersteld in staat te zijn om uw leven zelfstandig terug op te bouwen en in uw levensonderhoud te voorzien, al dan niet met de steun van uw familie hier in België. Zij kunnen u eventueel financiële ondersteuning geven, ook als u in het buitenland verblijft, bijvoorbeeld door middel van storting. Er zijn geen redenen gevonden waaruit zou blijken dat dit niet mogelijk is.

U verklaarde dat u steeds in België gewerkt heeft van zodra u uw verblijfsdocumenten had. Zo heeft u van 2008-2009 interim werk gedaan, van juni 2010 tot augustus 2017 heeft u als kok in de Blaarmeersen gewerkt en van september 2017 tot april 2019 heeft u in restaurant G. (...) te Gent gewerkt. Uw werkgever in restaurant G. (...) bevestigt dat hij u bij uw vrijlating opnieuw zal tewerkstellen. Dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de vragenlijst hoorrecht blijkt dat u 1,5 jaar als lasser heeft gewerkt in Tunesië. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw een job zou kunnen vinden in Tunesië. De vaardigheden die u tijdens uw tewerkstellingen in België heeft opgedaan zullen u wellicht in uw thuisland van pas kunnen komen.

Uw persoonlijke gedrag is van die aard dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Aangezien u meermaals getoond heeft dat u de grenzen van wat seksueel toelaatbaar is in deze maatschappij niet begrepen heeft, is er geen andere keuze dan de samenleving te beschermen tegen het grensoverschrijdend gedrag dat door u wordt gesteld.

Met inachtneming van alle door u aangevoelde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor liet beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en (er preventie van strafbare feiten daar mv gedrag een werkelijke, actuele ca ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 44bis, §2 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel luidt als volgt:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoeker kennisgegeven op 8 april 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De beslissing nam op selectieve wijze rekening met de elementen uit het dossier van verzoeker, is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

Op basis van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd de bestreden beslissing opgemaakt door verwerende partij en aan verzoeker betekend op 8 april 2020.

Het verblijf van verzoeker werd beëindigd om redenen van openbare orde. Er wordt echter geenszins afdoende gemotiveerd waarom dat beweerde gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstige is.

Nochtans veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en

vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld wegens seksuele misdrijven. Het loutere gegeven dat cliënt werd veroordeeld wegens dergelijke feiten, kan evenwel niet volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde kan overeenkomstig de veroordelingen niet *prima facie* oordelen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen om een beslissing te nemen tot beëindiging van verblijf. Een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dient aangetoond.

Het begrip 'gevaar voor de openbare orde' dient geval per geval te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde" (RvV 10 november 2016, nr. 169.732).

Verweerder haalt terecht aan dat de feiten bijzonder ernstig zijn. Verzoeker is zich hier ten eerste van bewust. Zonder de feiten of zijn verantwoordelijkheid te willen minimaliseren, merkt verzoeker op dat de feiten gevolg waren van een verslavingsproblematiek, zoals blijkt uit de inhoud van de tussengekomen arresten. Sedert zijn vrijheidsberoving heeft verzoeker die problematiek onder controle.

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent d.d. 17 december 2019 dient te worden afgeleid dat het Hof, net als de eerste rechter, van oordeel was dat de feiten gevolg waren van een onderliggende problematiek, waaraan - na het ondergaan van het effectieve gedeelte van de gevangenisstraf - kan worden gewerkt via het naleven van de in het arrest bepaalde probatievoorwaarden. Zo dient verzoeker zich bij invrijheidstelling geheel te onthouden van alcohol- en druggebruik en zich - in overleg met de justitieassistent - hierin te laten begeleiden. Aan het recidiverisico wordt derhalve tegemoet gekomen door de opgelegde voorwaarden. Bij een gebeurlijke schending van die voorwaarden zal verzoeker de overige 20 maanden van zijn vrijheidsstraf dienen uit te zitten. De preventieve werking van het arrest is evident.

Het gegeven dat aan verzoeker tweemaal uitstel van tenuitvoerlegging van een deel van zijn vrijheidsstraf werd toegekend, waaraan de tweede keer probatievoorwaarden werden gekoppeld, onderstreept de visie van het Hof van Beroep te Gent dat verzoeker in staat is de onderliggende problematiek, die de feiten in kwestie mogelijk heeft gemaakt, onder controle te krijgen. Het Hof meende tot tweemaal toe dat het effectief ondergaan van slechts een gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf zou voldoen als bijzondere preventie in hoofde van verzoeker en dat zich aldus geen verder recidivegevaar zou voordoen.

Verzoeker baseert de beslissing tot beëindiging van het verblijf louter op de arresten van het Hof van Beroep, zij het op onzorgvuldige wijze. Immers poneert de verwerende partij dat er hoe dan ook een recidivegevaar, een gevaar voor de openbare orde bestaat, *quod non*. De verwerende partij gaat daarmee geheel voorbij aan het gegeven dat het Hof van Beroep meende dat een straf met uitstel tot tweemaal toe voldoende behoorde te zijn om recidive te vermijden. Anders zou het Hof aan verzoeker evident niet een tweede maal de gunst van het uitstel hebben toegekend.

Verwerende partij oordeelt weinig bedachtzaam dat verzoeker een voor de maatschappij gevaarlijke en immorele ingesteldheid zou hebben. Verweerder meent dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.

Verweerder verliest duidelijk uit het oog dat verzoeker hoe dan ook nog vijf jaren onder justitieel toezicht zou staan én zich daarbij onder meer zal moeten onthouden van elk alcohol -en druggebruik en hiertoe desgevallend de vereiste begeleiding zal moeten volgen. Verweerder gaat geheel voorbij aan de controlerende en recidive-indijkende voorwaarden die uitgaan van het Hof van Beroep.

Verzoeker merkt tot slot op dat hij reeds vanuit detentie overgaat tot afbetaling van zijn penale boeten, waaruit dient te worden afgeleid dat hij zich wenst te gedragen naar de regels van onze maatschappij (stuk 3).

Er dient te worden besloten dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geacht wordt nog een gevaar te (kunnen) vormen voor de openbare orde en veiligheid. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins op een afdoende manier dat het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zelfs nu het veroordeling wegens seksuele misdrijven betreft, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek zoals in casu, geen indicatie is dat er heden sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een

fundamenteel belang van de samenleving aantast', ergo een gevaar voor de openbare orde, minstens niet in die mate dat de beëindiging van zijn verblijf proportioneel zou zijn.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de dossierstukken, gezien de beoordeling niet is gestoeld op de juiste feitelijke gegevens, gezien de feitelikheden - in het bijzonder de arresten - niet correct zijn beoordeeld, gezien geen onderzoek werd gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker, faalt de motivering van de grond om zijn verblijf te beëindigen duidelijk naar recht. De gemachtigde is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerm minst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerm minst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat derhalve ook in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat de motivering faalt naar recht.

Dat artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet is geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden met de voeten getreden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

3.1.2. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'", van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel luidt als volgt:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te beëindigen en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets afdoende te hebben gemaakt.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, namelijk of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het komt aan uw Raad toe na te gaan "of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en

anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.” (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119)

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde ‘fair balance’-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

In casu blijkt verwerende partij de relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging te hebben betrokken. Echter meent verweerder ten onrechte dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé-, gezins- en familielevens en anderzijds de openbare orde.

Niettegenstaande zijn vrijheidsberoving, heeft verzoeker nog frequent contact met zijn dochter, die hem geregeld bezoekt, begeleid door zijn ex-echtgenote. Verzoeker heeft een goed contact met zijn ex-echtgenote en is nauw betrokken bij de opvoeding van hun dochtertje. Verzoeker leeft vanuit detentie bovendien zijn onderhoudsverplichtingen na (stuk 4).

De dochter van verzoeker is geboren en getogen in België en heeft de Belgische nationaliteit. Er kan geenszins van haar worden verwacht dat zij naar Tunesië zou verhuizen teneinde zich daar te voegen met haar vader, nog daargelaten het feit dat haar moeder in België woonachtig is. Derhalve zou een beëindiging van verblijf - en verwijdering die daar vroeg of laat uit zal volgen - een manifeste inbreuk vormen op het te beschermen privé- en gezinsleven van zowel verzoeker als van zijn dochtertje. De gemachtigde schijnt aan te voeren dat het contact tussen verzoeker en zijn dochtertje niet ‘nauw’ genoeg is, doch lijkt hiermee uit het oog te verliezen dat zij als minderjarige evident is aangewezen op begeleiding van een derde - in casu haar moeder - om verzoeker te bezoeken in de gevangenis.

Ook de voornaamste familiale belangen van verzoeker situeren zich op het grondgebied. Zijn twee broers wonen in België. Bij één van hen kan hij intrekken na invrijheidstelling.

Gelet op de vele jaren dat verzoeker op het grondgebied woont, dient te worden vastgesteld dat ook zijn sociale en economische belangen zich alhier bevinden. Verzoeker heeft hier steeds gewerkt. Bovendien kan hij na invrijheidstelling opnieuw aan de slag bij zijn laatste werkgever.

Het persoonlijke belang van verzoeker is niet ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Immers dient ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, te worden onderzocht (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789). De individuele belangen van verzoeker worden in casu niet in concreto afgewogen, minstens op geheel ontoereikende wijze. Verweerder voert aan dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, doch gelet op de voorwaarden die hij hoe dan ook nog gedurende vijf jaren zou moeten volgen kan daartoe niet worden besloten. Verweerder kent derhalve een incorrect gewicht toe aan de vrijwaring van de openbare orde, in vergelijking met het persoonlijk belang van verzoeker. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid in de bestreden beslissing, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. De gemachtigde heeft de verschillende belangen op onzorgvuldige wijze tegen elkaar afgewogen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus aangetoond.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een miskennis uitmaken van het recht van verzoeker op privé- en gezinsleven, gezien zijn privéleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoeker zijn privé- en gezinsleven alhier niet zou kunnen verderzetten wegens ontstentenis aan verblijfstitel.

Onder meer het gegeven dat het privé- en gezinsleven van verzoeker zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de ‘fair balance’-toets uit te voeren. In casu is de ‘fair balance’-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing is disproportioneel want geeft er geen blijk van het juiste gewicht van het belang voor de openbare in de besluitvorming te hebben opgenomen. Ook de materiële motivering faalt derhalve naar recht.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’ wordt geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht,

het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Alsook van artikel 8 EVRM, het fair-balance beginsel en het motiveringsbeginsel.

Verzoekende partij verwijst naar de probatievoorwaarden die werden opgelegd door de appelrechter. De feiten waarvoor hij veroordeeld werd, maken deel uit van een onderliggende verslavingsproblematiek, zodat aan het risico op recidive zou worden verholpen door het naleven van probatievoorwaarden. De preventieve werking van het arrest noemt verzoekende partij evident. Verzoeker betaalt zijn slachtoffer terug vanuit de gevangenis waarmee hij zijn schuldinzicht aantoonst. Verzoeker verwijst daarnaast naar de aanwezigheid van zijn minderjarige dochter en ex-echtgenote in België, alsook naar de aanwezigheid van zijn broers in België.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen. Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis. Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen. § 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister niet enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen op zich, doch vervolgens op grondige wijze een beoordeling maakt van het specifieke gedrag van de verzoekende partij, waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van de gepleegde feiten alsook de herhaling en de zeer zware impact hiervan op de slachtoffers en voor de maatschappij in het algemeen. Zo wordt er onder meer gesteld als volgt: “de feiten die u pleegde zijn bijzonder ernstig en getuigen van een perverse ingesteldheid. U heeft misbruik gemaakt van de kwetsbaarheid van jonge vrouwen door hen met geweld seksuele handelingen op te dringen. Dat de slachtoffers hier niet mee instemden was voor u van geen belang.

Er wordt ook opgemerkt dat de rechtbank en het Hof van Beroep zeer zwaar tilden aan het grensoverschrijdend gedrag van verzoeker dat getuigt van een “verregaand gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medemens”. In de bestreden beslissing wordt overigens wel degelijk rekening gehouden met de door het Hof van Beroep opgelegde probatievoorwaarden. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar opgelegde probatievoorwaarden o.a. het zich onthouden van alcohol en drugsgebruik en, indien dit noodzakelijk wordt geacht, u laten

begeleiden/behandelen door een gespecialiseerd centrum/geneesheer. Er wordt evenwel ook beslist dat daar verzoeker moeite heeft om de door hem gepleegde feiten te erkennen er kans bestaat dat hij ook zijn verslavingsproblematiek ontkent en dat herval op de loer ligt.

Bovendien wordt correct gesteld dat niet blijkt dat verzoeker thans enige vorm van therapie volgt noch worden er bewijzen voorgelegd dat zijn alcoholprobleem en drugsprobleem onder controle zouden zijn. Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat moet belet worden dat de feiten waarvoor verzoeker reeds twee keer veroordeeld werd, zich opnieuw zouden herhalen. Men kan zich niet veroorloven dat dergelijke ernstige feiten opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op de verschillende veroordelingen voor de Politierechtbank, waarvan 3 x voor dronkenschap achter het stuur en 2 x voor vluchtmisdrijf waarbij het voertuig zelfs niet gekeurd was, wat andermaal aantoonst dat verzoeker een blijk geeft van een gebrek aan respect voor de wetten in ons land.

De verzoekende partij kan niet ernstig beweren dat de probatievoorwaarden opgelegd in het arrest van het Hof van Beroep het recidivegevaar opheft. Het parcours dat verzoeker reeds heeft afgelegd, de veroordelingen die hij heeft opgelopen en ook zijn houding waaruit een gebrek aan schuldinzicht kan worden afgeleid, tonen wel degelijk aan dat recidive opnieuw op de loer ligt. Er kan alleszins niet gesteld worden dat die beoordeling van het Bestuur kennelijk onredelijk zou zijn, wel integendeel.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing een onderzoek gevoerd naar de belangen die verzoekende partij kan laten gelden: "de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat er is gemotiveerd nopens het voorgehouden privé- en gezinsleven in de bestreden beslissing. Ook wordt rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij een Belgisch minderjarig kind heeft en dat onder meer ook zijn broers in België verblijven.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd als volgt: "Sinds begin 2017 woont u niet meer samen met uw dochter en zag u haar slechts van vrijdag na school tot zondagnamiddag. Sinds u op 22.04.2019 in de gevangenis opgesloten werd, bezoekt zij u hoogstens 2 x per maand. In de maanden mei 2019, juni 2019, juli 2019 en november 2019 kwam zij helemaal niet op bezoek. In september 2019 en januari 2020 kwam zij slechts 1 keer op bezoek. Uw dochter is bijgevolg reeds gewend aan uw afwezigheid. Overeenkomstig re rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (...)"

En ook: "Dat de uitoefening van uw familieleven met uw dochter, die verblijfsrecht heeft in België, moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen grensoverschrijdend gedrag.

Uit artikel 8, tweede lid EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. De familiale belangen worden niet kennelijk onredelijk ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende dat er rekening werd gehouden met de belangen die zijn opgesomd in artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet, en in ook artikel 8 EVRM. Er kan niet gesteld worden dat deze bepalingen geschonden zijn.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing, impliceert allerminst dat kennelijk onredelijk werd besloten tot de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig."

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, en wordt vervolgens op zeer omstandige wijze verduidelijkt waarom het persoonlijk gedrag van de verzoekende

partij van die aard is dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, reden waarom een einde wordt gesteld aan haar recht op verblijf. De verwerende partij onderzoekt hierbij overeenkomstig laatstgenoemde bepaling en artikel 8, tweede lid van het EVRM of er elementen zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan en motiveert waarom dit in dit dossier niet het geval is. De verzoekende partij kan gelet op de motivering van de bestreden beslissing, zoals opgenomen in punt 1 van dit arrest, niet ernstig voorhouden dat niet gemotiveerd wordt waarom het gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstig is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij, bekritiseert zij de inhoud van de bestreden beslissing en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich bij het beëindigen van het verblijfsrecht louter heeft gesteund op een veroordeling en zich heeft beperkt tot een verwijzing naar de feiten die hiertoe aanleiding gaven. In de bestreden beslissing staat uitdrukkelijk het volgende te lezen:

"Het eerste administratief spoor van uw aanwezigheid op het grondgebied dateert van 01.01.2007 toen u door de politie van Gent werd gecontroleerd. U verklaarde H.B. (...) te heten, geboren te zijn op 26.06.1986 en de Tunesische nationaliteit te hebben. Er werd een proces verbaal (GE (...)/07) opgesteld omwille van opzettelijke slagen en verwondingen en er werd u een "Bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten" betekend.

Op 02.02.2007 werd u opnieuw door de politie van Gent gecontroleerd. U beweerde toen N.H.A. (...) te heten, geboren op (...) 1986 en van Tunesische nationaliteit te zijn. Er werd een proces verbaal (GE (...)/07) opgesteld en er werd u een "Bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten" betekend.

Op 24.02.2007 werd u opnieuw door de politie van Gent gecontroleerd naar aanleiding van een winkeldiefstal. U zei H.N. (...) te heten, geboren te zijn op (...) 1986 en de Tunesische nationaliteit te hebben. Aangezien u zeer recentelijk een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen, kon u beschikken zonder meer.

Op 12.09.2008 trad u in het huwelijk met mevrouw D.B.E.V. (...).

Op 14.11.2000 diende u een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" (bijlage 19ter) in op basis van uw huwelijk. U werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 14.04.2009.

Sinds 13.05.2009 bent u in het bezit gesteld van een F kaart die meermaals verlengd werd.

Op 28.09.2010 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent omwille van verkrachting op meerderjarige, met vrijheidsberoving en als mededader.

Op 14.10.2010 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven door de kamer van inbeschuldigingstelling en werd u in vrijheid gesteld uit de gevangenis.

Op 06.11.2012 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden met 12 maanden uitstel voor een periode van 5 jaar en ontzetting uit de rechten conform artikel 31 eerst lid van het SWB voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt, de daad is opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk is gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer; aan iemand te hebben gevangen gehouden. Deze feiten pleegde u op 28.09.2010.

Op 02.04.2013 meldde u zich aan bij de gevangenis van Gent omwille van uw veroordeling van 06.11.2012. U werd dezelfde dag in strafonderbreking gesteld in afwachting van elektronisch toezicht.

Op 18.04.2013 werd u onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 27.05.2013 werd u een waarschuwing betekend dat u gevaar liep liet land uitgezet te worden indien u zich vanaf de dag van betekening van deze waarschuwing opnieuw schuldig zou maken aan een inbreuk op de openbare orde.

Op 01.07.2013 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 09.03.2017 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw D.B. (...), overgeschreven in de registers op 10.04.2017 te Gent.

Op 28.04.2017 diende u een "Aanvraag om duurzaam verblijf (Bijlage 22) In te Gent.

Op 02.10.2017 werd u, daar uw aanvraag niet binnen de voorziene termijn van 5 maanden behandeld werd, automatisch een duurzaam verblijf toegekend en werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 11.10.2017 werd u in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Op 21.04.2019 werd u aangehouden en op 22.04.2019 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent omwille van verkrachting op een meerderjarige.

Op 17.12.2019 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden waarvan 17 maanden met probatieuitstel voor een periode van 5 Jaar, In staat van wettelijke herhaling en ontzetting uit de rechten conform artikel 31 eerst lid van het SWB voor een termijn van 7 Jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt, de daad is opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk is gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Dit feit pleegde u op 21.04.2019.

De door u gepleegde feiten zijn bijzonder laakbaar. U heeft zich tot tweemaal toe met geweld vergrepen aan vrouwen. U heeft hen, zonder hun toestemming, seksuele daden opgedrongen.

Op 28.09.2010 kwam u op café een studente tegen die u nog kende van een vorig cafébezoek. U verliet het café samen met uw neef en met de jonge vrouw en u reed met hen naar een andere locatie. Daar heeft u zich met geweld opgedrongen aan haar en heeft u haar gedwongen om u oraal te bevredigen. Toen ze trachtte weg te lopen heeft u haar samen met uw kompaan achterna gelopen, vastgegrepen en in de auto gesleurd, Uiteindelijk kon het slachtoffer wegluchten nadat u met de auto tot stilstand kwam omdat u ergens tegenaan reed. Zij heeft vervolgens in paniek een hysterische oproep gedaan aan de dienst 100/112 waarbij ze uitdrukkelijk om hulp vroeg. De hulpdiensten getuigden In het vonnis van 29.06.2011 (overgenomen door het Hof van Beroep zoals blijkt uit het arrest van 06.11.2012) dat het slachtoffer "Daarbij zou ze gesnikt en geweend hebben en zou ze zeer onverstaaanbaar hysterisch geroepen hebben. Zij lijkt aanvankelijk helemaal van de kaart en daarna lijkt ze helemaal versuft en tegen zichzelf te praten. " Ook politiebeambten van de PZ Gent merkten op dat het slachtoffer, "volledig overstuurd en buiten haar zinnen" was.

Op 21.04.2019 was uw slachtoffer een 23 Jarig meisje. Op de dansvloer van een café, waar u dicht bij het slachtoffer stond te dansen, heeft u haar met de vingers vaginaal gepenetreerd. Zij reageerde ontzettend geschokt en met tranen In de ogen duwde ze u weg. De veiligheidsmensen van het café werden aangesproken en de politie werd erbij gehaald. U werd ter plaatse gearresteerd en verhoord.

De feiten die u pleegde zijn bijzonder ernstig en getuigen van een perverse ingesteldheid. U heeft misbruik gemaakt van de kwetsbaarheid van jonge vrouwen door hen met geweld seksuele handelingen op te dringen. Dat de slachtoffers hier niet mee instemden was voor u van geen belang.

De rechtbank tilde zwaar aan het grensoverschrijdende gedrag dat u stelde. In het vonnis van 31.07.2019 waartegen u In beroep ging, omschrijft de rechter zijn appreciatie van de feiten als volgt (overgenomen door het Hof van Beroep zoals blijkt uit het arrest d.d. 17.12.2019) : "De bewezen

verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig. De beklaagde [u] heeft zich ontremd door alcohol- en xlc-gebruik, opgedrongen aan een hem onbekende Jongedame In een dancing door haar hardhandig en onverhoeds met de vingers vaginaal te penetreren, terwijl zij nietsvermoedend aan het dansen was. Zijn gedrag, dat er slechts op belust was zijn eigen lusten te bevredigen ten koste van andermans levensgeluk, getuigt van een verregaand gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medemens. De negatieve impact op het veiligheidsgevoel en de seksuele integriteit van het slachtoffer, een nog jonge vrouw, mag bij dit alles geenszins worden onderschat. "

Deze opgedrongen seksuele handelingen hebben traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffers. Zij waren na de feiten totaal in paniek, geschokt, overstuur en ontredderd. Ook nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Dergelijke immorele feiten getuigen van een totaal gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor vrouwen. U heeft deze vrouwen behandeld als het verlengstuk van uw seksuele lusten. Het veiligheidsgevoel en de seksuele integriteit van deze jonge vrouwen heeft u negatief belast.

Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op een zeer primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid.

In het vonnis van 31.07.2019 is de rechtbank (overgenomen door het Hof van Beroep zoals blijkt uit het arrest d.d. 17.12.2019) " bijzonder verontrust door de handelingen en de persoonlijkheid van de beklaagde [u], zoals die blijkt uit de beoordelingselementen van het strafdossier. Zijn ontkennende houding ter terechtzitting, zijn totaal gebrek aan schuldinzicht betreffende de zeer ernstige feiten van verkrachting en gevangenhouding van het slachtoffer waarvoor hij reeds definitief veroordeeld werd en derhalve een juridische waarheid betreft, hol feit dat er sprake is van recidive en de bevindingen van de gerechtsdeskundige, getuigen van een uitgesproken maatschappelijke gevaarlijke ingesteldheid. Het voorgaande geldt des te meer nu de beklaagde, als recidiverende plegger van een ernstig seksueel delict, kampt met een ernstige onderliggende problematiek, waaraan evenwel, gelet op zijn totaal gebrek aan foutinzicht op geen onkel manier onder justitieel toezicht kan gewerkt worden. "

In hetzelfde vonnis wordt melding gemaakt van een tweede slachtoffer dat, in tegenstelling tot uw slachtoffer, de moed ontbrak om aangifte te doen waardoor noch het slachtoffer, noch do dader konden geïdentificeerd worden.

Uit het arrest van het hof van beroep van 17.12.2019 blijkt : "Uit de stukken van het strafdossier en de debatten op de terechtzitting van het Hof op 10.12.2019 is gebleken dat de beklaagde [u] ook bij de huidige feiten is overgegaan tot het plegen van misdrijven wanneer hij onder invloed was van alcohol en /of drugs. Het Hof is van oordeel dat - met het oog op de bescherming van de maatschappij en de sociale re-integratie van de beklaagde - het aangewezen voorkomt om deze beklaagde gedurende een geruime tijd onder justitiële controle te plaatsen. Aan deze beklaagde wordt dienvolgens voor wat een gedeelte van de opgelegde gevangenisstraf betreft uitstel van tenuitvoerlegging verleend, mits het naleven van de probatievoorwaarden zoals bepaald In het dictum van onderhavig arrest. "

De opgelegde probatievoorwaarden zijn o.a. het zich onthouden van alcohol en drugsgebruik en, indien dit noodzakelijk wordt geacht, u laten begeleiden/behandelen door een gespecialiseerd centrum/geneesheer

Daar u moeite heeft om uw verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten te erkennen is er een kans dat u eveneens uw verslavingsprobleem ontkent. In deze omstandigheden ligt herval op de loer. Er liggen thans geen bewijzen voor dat u enige vorm van therapie volgt noch dat uw alcohol en drugsprobleem onder controle zou zijn.

Bovendien heeft een eerdere veroordeling en een waarschuwing, dewelke u met veel misbaar in ontvangst nam (erg onvriendelijk en arrogant volgens de gemeenteambtenaar), u er niet van weerhouden om opnieuw de grenzen van wat seksueel toelaatbaar is te overschrijden.

Het recidivegevaar is bijgevolg niet uitgesloten en er moet rekening mee gehouden worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van uw misdrijf zijn verwoestend voor uw slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt eveneens benadrukt door de verschillende veroordelingen voor de Politie rechtbank. Zo bent u 3 maal veroordeeld voor dronkenschap achter het stuur en 2 maal voor vluchtmisdrijf. Bovendien was de wagen waarmee u reed technisch niet goedgekeurd. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer. U slaat niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw roekeloos rijgedrag en de veiligheid van de andere weggebruikers.

De feiten die u pleegde zijn pervers en getuigen van een flagrant gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen. De rechter oordeelde in het vonnis van 29.06.2011 (overgenomen door het Hof van Beroep d.d. 06.11.2012) dat "dergelijk gedrag niet kan getolereerd worden in een geciviliseerde beschaving". U bent er niet in geslaagd om sommige geldende waarden en normen en rechtsregels van het gastland te integreren. Respect voor vrouwen in al zijn aspecten is in onze samenleving een basiswaarde. Seksueel geweld en intimidatie zijn onaanvaardbaar.

U bent een recidiverende seksuele delinquent wiens gedrag een gevaar betekent voor de maatschappij en voor jonge zelfstandige vrouwen in het bijzonder. De maatschappij dient beschermd te worden tegen mensen zoals u. Uw gedrag getuigt van een gevaarlijke en immorele ingesteldheid en vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. Op 13.12.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u (overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet) de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. In de vragenlijst die u invulde op 13.12.2019 verklaarde u dat u Arabisch, Nederlands en Frans kan lezen en/of schrijven en dat u ook les volgt om Nederlands en Frans te schrijven; dat u sinds 2006 in België bent; dat u in het bezit bent van een Tunesisch paspoort en een Belgische F+ kaart; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar Tunesië; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...) te 9000 Gent en dat u bij uw vrijlating bij uw broer te Drongen terecht kan; dat u gescheiden bent van D.B.E. (...); dat u twee broers heeft, G.H. (...) (...)1992, die in Verviers woont en drie kinderen heeft en G.O. (...) die in Drongen woont, gehuwd is met H.E. (...) en twee dochters heeft; dat u in België een minderjarige dochter heeft, G.Y.A. (...) (...)2014, dat u nog steeds een goed contact heeft met haar en dat uw ex-vrouw een brief geschreven heeft als bewijs hiervan; dat u geen duurzame relatie heeft in Tunesië en dat u er nooit getrouwd bent geweest; dat u uit een grote familie komt die allen in Tunesië wonen met uitzondering van twee broers die in België wonen en een zus die in Frankrijk woont; dat u geen minderjarige kinderen heeft in het land van herkomst of een ander land dan België; dat u Nederlandse lessen gevolgd heeft en het volledige integratietraject in Gent; dat u steeds gewerkt heeft in België van zodra u uw verblijfsdocumenten had, van 2008-2009 interim werk, van juni 2010 tot augustus 2017 als kok in de Blaarmeersen, van september 2017 tot april 2019 in restaurant G. (...) te Gent, uw werkgever in restaurant G. (...) bevestigt dat u bij uw vrijlating daar opnieuw aan de slag kunt; dat u in Tunesië een diploma als lasser heeft en dat u 1,5 jaar in die sector gewerkt heeft; dat u nooit veroordeeld bent geweest in een ander land dan België; dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u graag werkt, omdat u goede contacten heeft met uw familie, omdat uw dochter hier verblijft en zij voor u alles betekent, u leeft naar elke bezoek van haar toe.

Uw advocaat stuurde volgende documenten op : een brief van uw ex-partner d.d. 11.09.2019 waarin ze verklaart dat uw dochter, voor uw arrestatie, op regelmatige basis graag bij u op bezoek kwam van vrijdag na school tot zondagmiddag en dat jullie contact steeds goed verliep, een brief van uw vorige werkgever d.d. 12.08.2019 waarin hij verklaart dat u zeker opnieuw bij hem mag werken, een inburgeringsattest op d.d. 31.03.2009, een huurovereenkomst d.d. 14.02.2019 van uw studio in de Boerderijstraat 50c te Gent, een brief van uw broer G.O. (...) waarin hij bevestigt u te zullen opvangen wanneer u de gevangenis verlaat, uw inschrijving d.d. 22.11.2019 voor de cursus Nederlands schrijven bij het Centrum voor Basiseducatie, een overzicht van uw tewerkstellingen van december 2008 tot 2019. In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U bent ruim 9 jaar gehuwd geweest met mevrouw D.B.E.V. (...) (geboren op (...)1987, van Belgische nationaliteit). Op (...)2017 zijn jullie uit de echt gescheiden. Uit jullie relatie werd een dochter geboren, met name G.Y.A. (...) (geboren op (...)2014, van Belgische nationaliteit). Thans heeft u geen duurzame relatie.

Uw ex-partner getuigt in een brief toegevoegd aan het hoorrecht dat uw dochter, voor uw arrestatie, wekelijks bij u op bezoek kwam van vrijdag na de school tot zondagmiddag en dat het contact tussen jullie steeds goed verliep. Uw dochter komt, begeleid door uw ex-partner, van tijd tot tijd bij u op bezoek in de gevangenis. Deze bezoeken zijn voor u zeer belangrijk benadrukt u in de vragenlijst hoorrecht. U specificeert echter niet hoe u invulling geeft of heeft gegeven aan uw vaderschap. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van het kind en of u meebeslist over haar opvoeding.

Sinds begin 2017 woont u niet meer samen met uw dochter en zag u haar slechts van vrijdag na school tot zondagmiddag. Sinds u op 22.04.2019 in de gevangenis opgesloten werd, bezoekt zij u hoogstens

2 maal per maand. In de maanden mei 2019, juni 2019, juli 2019 en november 2019 kwam zij helemaal niet op bezoek. In september 2019 en januari 2020 kwam zij slechts één keer op bezoek. Uw dochter is bijgevolg reeds gewend aan uw afwezigheid. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende Impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker Indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel beslaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Bovendien heeft zij de Belgische nationaliteit en kan zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij zou u, al dan niet onder begeleiding van haar moeder of een andere volwassene, tijdens schoolvakanties kunnen komen bezoeken in Tunesië of een andere plaats waar u zou verblijven.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind In principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing In de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet- ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Het feit dat u vader van een dochter was, heeft u er niet van weerhouden om 2 vrouwen te verkrachten en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kind, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw dochter, die verblijfsrecht heeft in België, moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen seksueel grensoverschrijdend gedrag.

U heeft nog 2 broers die in België wonen, G.H. (...) (geboren op (...).1992 te Tunis van Tunesische nationaliteit, F kaart geldig tot 23.10.2022) en G.O. (...) (geboren op (...).1981 te Tunis van Belgische nationaliteit sinds 29.01.2008). Ze zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Sommigen van hen bezoeken u in de gevangenis. Daarnaast heeft u ook een zus In Frankrijk. In dit verband wordt opgemerkt dat daar v/aar de gezinsbond tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt In de relatie tussen broers en zussen. Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw broers of tussen u en uw zus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van deze broers of met uw zus, worden niet aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat uw broers, hun partners en kinderen op het grondgebied verblijven, dat uw broer bereid is om u op te vangen bij uw vrijlating en dat u een zus in Frankrijk heeft. Uit het gegeven dat u bij uw broer kan gaan wonen kan geen band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw broer worden afgeleid die anders is dan de gewone affectieve banden. Bovendien heeft u voor uw detentie steeds voor uzelf kunnen instaan. U had een inkomen en een woonst. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen u, uw beide broers en uw zus In Frankrijk is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De contacten met uw familie kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw broers op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van uw leven in Tunesië of elders. Het is niet geweten wat de situatie van uw zus is in Frankrijk. Ze kan met u contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, Indien ze u niet zou kunnen bezoeken in Tunesië.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een Inmenging vormt in uw privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat u sinds 2006 in België bent, U zou ongeveer twee jaar in illegaal verblijf geweest zijn alvorens te huwen met een Belgische onderdaan. Tijdens uw illegaal verblijf gebruikte u minstens 3 andere identiteiten. Onder deze verschillende identiteiten werden 3 processen verbaal opgesteld omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, winkeldiefstal en illegaal verblijf.

Door uw langdurig verblijf heeft u bepaalde banden met België opgebouwd, u heeft hier vrienden en kennissen en uw sociale leven speelt zich hier af. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen legen hel ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan v/orden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt Immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken daar waar u verblijft.

Rekening houdend met het gegeven dat u pas op 20-jarige leeftijd uw land van herkomst verliet, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band meer zou hebben met dit land dan uw nationaliteit. U bent er opgegroeid, u heeft er ongetwijfeld enige scholing gekregen, u heeft er gewerkt als lasser, u heeft familie aldaar en u spreekt de taal, het Arabisch. U verklaarde een grote familie te hebben. Alle familieleden, met uitzondering van 2 broers en 1 zus, wonen in Tunesië. U beschikt bijgevolg over een sociaal vangnet dat u kan helpen bij het heropbouwen van uw leven aldaar. Mocht dit niet tot de mogelijkheden behoren dan wordt u op 34 -jarige leeftijd verondersteld in staat te zijn om uw leven zelfstandig terug op te bouwen en in uw levensonderhoud te voorzien, al dan niet met de steun van uw familie hier in België. Zij kunnen u eventueel financiële ondersteuning geven, ook als u in het buitenland verblijft, bijvoorbeeld door middel van stortingen. Er zijn geen redenen gevonden waaruit zou blijken dat dit niet mogelijk is.

U verklaarde dat u steeds in België gewerkt heeft van zodra u uw verblijfsdocumenten had. Zo heeft u van 2008-2009 interim werk gedaan, van juni 2010 tot augustus 2017 heeft u als kok in de Blaarmeersen gewerkt en van september 2017 tot april 2019 heeft u in restaurant G. (...) te Gent gewerkt. Uw werkgever in restaurant G. (...) bevestigt dat hij u bij uw vrijlating opnieuw zal tewerkstellen. Dal u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de vragenlijst hoorrecht blijkt dat u 1,5 jaar als lasser heeft gewerkt in Tunesië. Uit niks blijkt dat u niet opnieuw een job zou kunnen vinden in Tunesië. De vaardigheden die u tijdens uw tewerkstellingen in België heeft opgedaan zullen u wellicht in uw thuisland van pas kunnen komen.

Uw persoonlijke gedrag is van die aard dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Aangezien u meermaals getoond heeft dat u de grenzen van wat seksueel toelaatbaar is in deze maatschappij niet begrepen heeft, is er geen andere keuze dan de samenleving te beschermen tegen het grensoverschrijdend gedrag dat door u wordt gesteld.

Met inachtneming van alle door u aangevoelde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor liet beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en (er preventie van strafbare feiten daar mv gedrag een werkelijke, actuele ca ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij uitgebreid uiteenzet waarom zij meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Niet alleen worden de – extreem zware - feiten weergegeven die leidden tot de veroordeling, er wordt ook een analyse gemaakt van het gedrag van de verzoekende partij, waarbij rekening werd gehouden met haar voorgeschiedenis, de staat van herhaling waarin zij zich bevindt en de impact van haar gedrag op de maatschappij en meerbepaald op haar slachtoffers, namelijk jonge vrouwen. De verwerende partij vindt de ingesteldheid van de verzoekende partij verwerpelijk nu zij moeite heeft de verantwoordelijkheid voor de feiten te erkennen, evenals het bestaan van een mogelijke verslavingsproblematiek, terwijl eerdere feiten, noch het feit dat zij een in België verblijvende dochter heeft haar er niet van weerhielden de grenzen te overschrijden. Hieruit wordt een gevaar voor recidive afgeleid. Ook wordt gewezen op eerdere wetsovertredingen in het kader van de verkeerswet die duiden op de afwezigheid van enig normbesef. De verwerende partij concludeert dat "U bent een recidiverende seksuele delinquent wiens gedrag een gevaar betekent voor de maatschappij en voor jonge zelfstandige vrouwen in het bijzonder. De maatschappij dient beschermd te worden tegen mensen zoals u. Uw gedrag getuigt van een gevaarlijke en immorele ingesteldheid en vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving." Vervolgens voert de verwerende partij een uitgebreid onderzoek naar mogelijke elementen die de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden staan, waarbij wordt geconcludeerd dat "Uw persoonlijke gedrag is van die aard dat hieruit een

actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Aangezien u meermaals getoond heeft dat u de grenzen van wat seksueel toelaatbaar is in deze maatschappij niet begrepen heeft, is er geen andere keuze dan de samenleving te beschermen tegen het grensoverschrijdend gedrag dat door u wordt gesteld.

Met inachtneming van alle door u aangevoelde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor liet beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en (er preventie van strafbare feiten daar mv gedrag een werkelijke, actuele ca ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar verslavingsproblematiek sinds haar vrijheidsberoving onder controle is, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Omtrent dit element stelt de verwerende partij uitdrukkelijk *“Daar u moeite heeft om uw verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten te erkennen is er een kans dat u eveneens uw verslavingsprobleem ontkent. In deze omstandigheden ligt herval op de loer. Er liggen thans geen bewijzen voor dat u enige vorm van therapie volgt noch dat uw alcohol en drugsprobleem onder controle zou zijn.”* De verzoekende partij weerlegt niet dat zij de kans kreeg haar dossier aan te vullen. Zij geeft niet aan, noch blijkt uit het administratief dossier, dat zij aan de verwerende partij ter kennis zou hebben gebracht dat zij stappen had ondernomen om haar verslavingen te boven te komen.

De verzoekende partij betoogt verder dat uit het feit dat haar tot tweemaal toe een gedeelte van haar vrijheidsstraf met uitstel werd toegekend en uit het feit dat er probatievoorwaarden werden opgelegd, zoals het zich onthouden van alcohol- en druggebruik, blijkt dat tegemoetgekomen wordt aan het recidiverisico. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog tracht de door haar gepleegde feiten te minimaliseren. Zij betwist echter in haar verzoekschrift niet dat zij de bijzonder ernstige feiten waarvoor zij werd veroordeeld daadwerkelijk heeft gepleegd, namelijk het herhaaldelijk plegen van verkrachting met geweld, waarbij haar gedrag van een perverse ingesteldheid getuigt nu zij misbruik maakte van de kwetsbaarheid van haar jonge slachtoffers en waaruit een totaal gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor vrouwen blijkt. Ook de maatschappelijke impact van deze feiten weerlegt zij niet. De verzoekende partij maakt met haar blote beweringen dat zij zich wenst te gedragen naar de regels van de maatschappij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij een ernstige, actuele en werkelijke bedreiging vormt voor de maatschappij. Dat er sprake is van een straf uitgesproken met probatieuitstel betekent niet dat er zoals de verzoekende partij lijkt aan te geven tegemoetgekomen is aan het recidiverisico. De Raad wijst er op dat artikel 1, §2bis, tweede lid, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie (hierna: de Probatiwet) bepaalt dat deze probatievoorwaarden onder meer gericht zijn op het voorkomen van recidive. Het feit dat de rechter heeft geoordeeld dat het noodzakelijk was de verzoekende partij bepaalde probatievoorwaarden op te leggen, waardoor de verzoekende partij inderdaad een effectieve gevangenisstraf boven het hoofd hangt indien zij haar voorwaarden niet naleeft, duidt er in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt eerder op dat het gevaar voor de openbare orde nog niet onmiddellijk is geweken en dat gedurende een periode van *in casu* vijf jaar moet worden afgewacht of de verzoekende partij zich kan houden aan de opgelegde probatievoorwaarden waaronder de verplichte voorwaarde geen strafbare feiten te plegen, het zich onthouden van alcohol- en druggebruik en indien het noodzakelijk wordt geacht zich te laten begeleiden of behandelen door een gespecialiseerd geneesheer of psychiater met betrekking tot de verslavingsproblematiek zo lang als nodig en zonder onderbreking en het ondergaan van urinetesten gedurende de probatieperiode (cf. artikel 1, §2bis, eerste lid, 1°, van de Probatiwet). De loutere verwijzing naar de probatievoorwaarden volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verwerende partij met miskennis van de voorliggende feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden en dat er sprake is van een recidiverisico. In de bestreden beslissing wordt verder opgemerkt dat de verzoekende partij moeite heeft de verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten te erkennen zodat er kans is dat zij ook de verslavingsproblematiek ontkent, zodat in deze omstandigheden het gevaar op recidive op de loer ligt. De verwerende partij benadrukt dat er geen bewijzen voorliggen dat de verzoekende partij enige vorm van therapie volgt noch dat de verslavingsproblematiek onder controle zou zijn. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Dat zij zou overgegaan zijn tot afbetaling van haar penale boeten, waarover zij overigens pas in het kader van haar verzoekschrift een stuk voorlegt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in voorliggende zaak niet het geval is. Een schending van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3.2. De verzoekende partij is het niet eens met het oordeel van de verwerende partij en bekritiseert zo de inhoud van de bestreden beslissing. Zij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, meer bepaald is zij van oordeel dat bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen redelijke afweging werd gemaakt tussen haar persoonlijke belangen ten opzichte van het algemeen belang.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij beroept zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in het Rijk een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd – dit wordt door de verwerende partij overigens niet ontkend. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij twee in België verblijvende broers heeft en een zus in Frankrijk, wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, toont de verzoekende partij niet aan dat er tussen haar en haar broers en zus sprake is van een dermate band van afhankelijkheid dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende in de bestreden beslissing:

"U heeft nog 2 broers die in België wonen, G.H. (...) (geboren op (...).1992 te Tunis van Tunesische nationaliteit, F kaart geldig tot 23.10.2022) en G.O. (...) (geboren op (...).1981 te Tunis van Belgische nationaliteit sinds 29.01.2008). Ze zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Sommigen van hen bezoeken u in de gevangenis. Daarnaast heeft u ook een zus in Frankrijk. In dit verband wordt opgemerkt dat daar v/aar de gezinsbond tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers en zussen. Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw broers of tussen u en uw zus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van deze broers of met uw zus, worden niet aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat uw broers, hun partners en kinderen op het grondgebied verblijven, dat uw broer bereid is om u op te vangen bij uw vrijlating en dat u een zus in Frankrijk heeft. Uit het gegeven dat u bij uw broer kan gaan wonen kan geen band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw broer worden afgeleid die anders is dan de gewone affectieve banden. Bovendien heeft u voor uw detentie steeds voor uzelf kunnen instaan. U had een inkomen en een woonst. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen u, uw beide broers en uw zus in Frankrijk is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De contacten met uw familie kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw broers op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze

kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van uw leven in Tunesië of elders. Het is niet geweten wat de situatie van uw zus is in Frankrijk. Ze kan met u contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, Indien ze u niet zou kunnen bezoeken in Tunesië.”

Het betoog van de verzoekende partij, waarin zij louter beweert na haar vrijlating bij één broer te kunnen intrekken, zonder aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een band tussen hen die onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM, is niet van aard de motivering te weerleggen. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de broers en zus kan niet worden aangenomen. Ten overvloede, zelfs als er sprake zou zijn van een gezinsleven, dan staat dit er in voorliggende zaak niet aan in de weg dat de verwerende partij het algemeen belang laat prevaleren op de bescherming van het gezinsleven (zie verder).

De verzoekende partij wijst er verder op dat zij een in België verblijvende minderjarige dochter heeft die haar regelmatig kwam bezoeken in de gevangenis onder begeleiding van haar ex-partner.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (‘Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties’. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

In zoverre wordt aangenomen dat er in voorliggende zaak sprake is van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter en rekening houdend met het feit dat de verzoekende partij een privéleven heeft uitgebouwd, wijst de Raad erop dat er sprake is van een beëindiging van het verblijfsrecht. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen, zoals de verzoekende partij correct aangeeft in haar verzoekschrift. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat

opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De inmenging in het gezin- en privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2 van de Vreemdelingenwet.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseert dat de 'noodzaak' van de inmenging in het recht op het gezinsleven en privéleven impliceert dat de inmenging gebaseerd is op een dwingende maatschappelijke behoefte en een legitiem doel nastreeft. Dit betekent dat deze inmenging dient onderzocht te worden, niet enkel vanuit het standpunt van de immigratie en het verblijf, maar dat het beoogde legitieme doel eveneens dient getoetst te worden aan de ernst van de inbreuk op het respect van hun privéleven/ gezinsleven (in die zin: EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 28-29).

De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat de verwerende partij krachtens artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid een einde kan stellen aan het duurzaam verblijfsrecht waarover een familielid van een burger van de Unie beschikt. De verzoekende partij is het niet eens met de belangenafweging die door de verwerende partij werd gemaakt, waarbij deze laatste de bescherming van het algemeen belang superieur achtte ten opzichte van de privébelangen van de verzoekende partij. Specifiek wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"U bent een recidiverende seksuele delinquent wiens gedrag een gevaar betekent voor de maatschappij en voor jonge zelfstandige vrouwen in het bijzonder. De maatschappij dient beschermd te worden tegen mensen zoals u. Uw gedrag getuigt van een gevaarlijke en immorele ingesteldheid en vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. Op 13.12.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u (overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet) de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. In de vragenlijst die u Invalde op 13.12.2019 verklaarde u dat u Arabisch, Nederlands en Frans kan lezen en/of schrijven en dat u ook les volgt om Nederlands en Frans te schrijven; dat u sinds 2006 in België bent; dat u in het bezit bent van een Tunesisch paspoort en een Belgische F+ kaart; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar Tunesië; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...) te 9000 Gent en dat u bij uw vrijlating bij uw broer te Drongen terecht kan; dat u gescheiden bent van D.B.E. (...); dat u twee broers heeft, G.H. (...) (...).1992), die in Verviers woont en drie kinderen heeft en G.O. (...) die in Drongen woont, gehuwd is met H.E. (...) en twee dochters heeft; dat u in België een minderjarige dochter heeft, G.Y.A. (...) (...).2014), dat u nog steeds een goed contact heeft met haar en dat uw ex-vrouw een brief geschreven heeft als bewijs hiervan; dat u geen duurzame relatie heeft in Tunesië en dat u er nooit getrouwd bent geweest; dat u uit een grote familie komt die allen in Tunesië wonen met uitzondering van twee broers die in België wonen en een zus die in Frankrijk woont; dat u geen minderjarige kinderen heeft in het land van herkomst of een ander land dan België; dat u Nederlandse lessen gevolgd heeft en het volledige integratietraject in Gent; dat u steeds gewerkt heeft in België van zodra u uw verblijfsdocumenten had, van 2008-2009 interim werk, van juni 2010 tot augustus 2017 als kok in de Blaarmeersen, van september 2017 tot april 2019 in restaurant G. (...) te Gent, uw werkgever in restaurant G. (...) bevestigt dat u bij uw vrijlating daar opnieuw aan de slag kunt; dat u in Tunesië een diploma als lasser heeft en dat u 1,5 jaar in die sector gewerkt heeft; dat u nooit veroordeeld bent geweest in een ander land dan België; dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u graag werkt, omdat u goede contacten heeft met uw familie, omdat uw dochter hier verblijft en zij voor u alles betekent, u leeft naar elke bezoek van haar toe.

Uw advocaat stuurde volgende documenten op : een brief van uw ex-partner d.d. 11.09.2019 waarin ze verklaart dat uw dochter, voor uw arrestatie, op regelmatige basis graag bij u op bezoek kwam van vrijdag na school tot zondagmiddag en dat jullie contact steeds goed verliep, een brief van uw vorige werkgever d.d. 12.08.2019 waarin hij verklaart dat u zeker opnieuw bij hem mag werken, een inburgeringsattest op d.d. 31.03.2009, een huurovereenkomst d.d. 14.02.2019 van uw studio in de Boerderijstraat 50c te Gent, een brief van uw broer G.O. (...) waarin hij bevestigt u te zullen opvangen wanneer u de gevangenis verlaat, uw inschrijving d.d. 22.11.2019 voor de cursus Nederlands schrijven bij het Centrum voor Basiseducatie, een overzicht van uw tewerkstellingen van december 2008 tot 2019. In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen In toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf In het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele Integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U bent ruim 9 jaar gehuwd geweest met mevrouw D.B.E.V. (...) (geboren op (...).1987, van Belgische nationaliteit). Op (...).2017 zijn jullie uit de echt gescheiden. Uit jullie relatie werd een dochter geboren, met name G.Y.A. (...) (geboren op (...).2014, van Belgische nationaliteit). Thans heeft u geen duurzame relatie.

Uw ex-partner getuigt in een brief toegevoegd aan het hoorrecht dat uw dochter, voor uw arrestatie, wekelijks bij u op bezoek kwam van vrijdag na de school tot zondagmiddag en dat het contact tussen jullie steeds goed verliep. Uw dochter komt, begeleid door uw ex-partner, van tijd tot tijd bij u op bezoek In de gevangenis. Deze bezoeken zijn voor u zeer belangrijk benadrukt u in de vragenlijst hoorrecht. U specificeert echter niet hoe u Invulling geeft of heeft gegeven aan uw vaderschap. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van het kind en of u meebeslist over haar opvoeding.

Sinds begin 2017 woont u niet meer samen met uw dochter en zag u haar slechts van vrijdag na school tot zondagmiddag. Sinds u op 22.04.2019 in de gevangenis opgesloten werd, bezoekt zij u hoogstens 2 maal per maand. In de maanden mei 2019, juni 2019, juli 2019 en november 2019 kwam zij helemaal niet op bezoek. In september 2019 en januari 2020 kwam zij slechts één keer op bezoek. Uw dochter is bijgevolg reeds gewend aan uw afwezigheid. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende Impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker Indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel beslaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Bovendien heeft zij de Belgische nationaliteit en kan zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij zou u, al dan niet onder begeleiding van haar moeder of een andere volwassene, tijdens schoolvakanties kunnen komen bezoeken in Tunesië of een andere plaats waar u zou verblijven.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind In principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing In de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet- ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Het feit dat u vader van een dochter was, heeft u er niet van weerhouden om 2 vrouwen te verkrachten en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kind, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw dochter, die verblijfsrecht heeft in België, moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen seksueel grensoverschrijdend gedrag.

U heeft nog 2 broers die in België wonen, G.H. (...) (geboren op (...).1992 te Tunis van Tunesische nationaliteit, F kaart geldig tot 23.10.2022) en G.O. (...) (geboren op (...).1981 te Tunis van Belgische nationaliteit sinds 29.01.2008). Ze zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. Sommigen van hen bezoeken u in de gevangenis. Daarnaast heeft u ook een zus In Frankrijk. In dit verband wordt opgemerkt dat daar v/aar de gezinsbond tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt In de relatie tussen broers en zussen. Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw broers of tussen u en uw zus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid

vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bijkomende elementen van afhankelijkheid met één van deze broers of met uw zus, worden niet aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat uw broers, hun partners en kinderen op het grondgebied verblijven, dat uw broer bereid is om u op te vangen bij uw vrijlating en dat u een zus in Frankrijk heeft. Uit het gegeven dat u bij uw broer kan gaan wonen kan geen band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw broer worden afgeleid die anders is dan de gewone affectieve banden. Bovendien heeft u voor uw detentie steeds voor uzelf kunnen instaan. U had een inkomen en een woonst. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen u, uw beide broers en uw zus in Frankrijk is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De contacten met uw familie kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw broers op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van uw leven in Tunesië of elders. Het is niet geweten wat de situatie van uw zus is in Frankrijk. Ze kan met u contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, indien ze u niet zou kunnen bezoeken in Tunesië.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een Inmenging vormt in uw privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat u sinds 2006 in België bent, U zou ongeveer twee jaar in illegaal verblijf geweest zijn alvorens te huwen met een Belgische onderdaan. Tijdens uw illegaal verblijf gebruikte u minstens 3 andere identiteiten. Onder deze verschillende identiteiten werden 3 processen verbaal opgesteld omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, winkeldiefstal en illegaal verblijf.

Door uw langdurig verblijf heeft u bepaalde banden met België opgebouwd, u heeft hier vrienden en kennissen en uw sociale leven speelt zich hier af. Uit niets blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen legen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan vóórden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken daar waar u verblijft.

Rekening houdend met het gegeven dat u pas op 20-jarige leeftijd uw land van herkomst verliet, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band meer zou hebben met dit land dan uw nationaliteit. U bent er opgegroeid, u heeft er ongetwijfeld enige scholing gekregen, u heeft er gewerkt als lasser, u heeft familie aldaar en u spreekt de taal, het Arabisch. U verklaarde een grote familie te hebben. Alle familieleden, met uitzondering van 2 broers en 1 zus, wonen in Tunesië. U beschikt bijgevolg over een sociaal vangnet dat u kan helpen bij het heropbouwen van uw leven aldaar. Mocht dit niet tot de mogelijkheden behoren dan wordt u op 34 -jarige leeftijd verondersteld in staat te zijn om uw leven zelfstandig terug op te bouwen en in uw levensonderhoud te voorzien, al dan niet met de steun van uw familie hier in België. Zij kunnen u eventueel financiële ondersteuning geven, ook als u in het buitenland verblijft, bijvoorbeeld door middel van storting. Er zijn geen redenen gevonden waaruit zou blijken dat dit niet mogelijk is.

U verklaarde dat u steeds in België gewerkt heeft van zodra u uw verblijfsdocumenten had. Zo heeft u van 2008-2009 interim werk gedaan, van juni 2010 tot augustus 2017 heeft u als kok in de Blaarmeersen gewerkt en van september 2017 tot april 2019 heeft u in restaurant G. (...) te Gent gewerkt. Uw werkgever in restaurant G. (...) bevestigt dat hij u bij uw vrijlating opnieuw zal tewerkstellen. Dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de vragenlijst hoorrecht blijkt dat u 1,5 jaar als lasser heeft gewerkt in Tunesië. Uit niets blijkt dat u niet opnieuw een job zou kunnen vinden in Tunesië. De vaardigheden die u tijdens uw tewerkstellingen in België heeft opgedaan zullen u wellicht in uw thuisland van pas kunnen komen.

Uw persoonlijke gedrag is van die aard dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Aangezien u meermaals getoond heeft dat u de grenzen van wat seksueel toelaatbaar is in deze maatschappij niet begrepen heeft, is er geen andere keuze dan de samenleving te beschermen tegen het grensoverschrijdend gedrag dat door u wordt gesteld.

Met inachtneming van alle door u aangevoelde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor liet beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en (er preventie van strafbare feiten daar mv gedrag een werkelijke, actuele ca ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing door de verwerende partij waarbij deze laatste de bescherming van het algemeen belang superieur acht is niet van aard deze te weerleggen. Waar zij stelt dat zij nauw betrokken is bij de opvoeding van haar dochter blijkt dit niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij voert geen elementen aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden en geeft louter blijk van het hebben van een andere mening.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending opnieuw wordt aangevoerd, legt de overheid zoals hoger gesteld de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij zoals blijkt uit het voorgaande overgegaan tot een belangenafweging. Dit blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in voorliggende zaak niet het geval is. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel of van het beginsel van “fair balance” wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU